

Sygn. akt III AUa 594/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Witold Nowakowski (spr.)
Sędziowie	SSA Tadeusz Szweda SSA Alicja Kolonko
Protokolant	Michał Eksterowicz

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 r. w Katowicach

sprawy z odwołania M. Z. (M. Z.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji ubezpieczonego M. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach

z dnia 10 stycznia 2018 r. sygn. akt VIII U 2017/17

oddala apelację.

/-/ SSA T.Szweda /-/ SSA W.Nowakowski /-/ SSA A.Kolonko

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 594/18

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. ustalił, w kwotach wskazanych w decyzji, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia dla M. Z. podlegającego ubezpieczeniom jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą za okres od września 2013 r. do grudnia 2014 r.

W odwołaniu M. Z. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji przez stwierdzenie, że podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu w okresie od 3 września 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. i spełnia przesłanki

do opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w wysokości nie niższej niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił, że rodzice ubezpieczonego T. Z.

i I. Z. w formie Spółki cywilnej Sklep (...) prowadzili działalność gospodarczą polegającą na sprzedaży zabawek. Działalność była prowadzona na terenie Centrum Handlowego w Z. w sklepie stacjonarnym. Z Centrum Handlowym była zawarta umowa najmu. Ostatnia taka umowa najmu miała trwać do końca listopada 2011 r.

W dniu 20 kwietnia 2011 r. zawarty został aneks do umowy Spółki cywilnej Sklep (...), której współnikami byli T. Z. i I. Z., mocą którego z dniem

20 kwietnia 2011 r. współnikiem został M. Z., zaś T. Z. przekazała mu swoje udziały w wysokości 9%. Nowy współnik wniósł wkład pieniężny 2.000 zł.

Następnie w dniu 22 kwietnia 2011 r. zawarty został kolejny aneks do umowy Spółki cywilnej Sklep (...), której współnikami byli T. Z., I. Z. i M. Z., mocą którego T. Z. wystąpiła ze Spółki i przekazała swój udział w spółce wynoszący 1% M. Z.. Jego wstąpienie do Spółki cywilnej było związane

z chorobą jego matki. T. Z. zmarła w dniu 23 kwietnia 2011 r.

W okresie od kwietnia do grudnia 2011 r. Spółka Cywilna Sklep (...) prowadziła taką samą działalność jak wcześniej - sprzedaż zabawek. Ponoszone były koszty związane

z tą działalnością, m.in. czynsz najmu lokalu ok. 12.000 zł i koszty związane z zatrudnieniem pracowników. Działalność przynosiła bieżące przychody ze sprzedaży zabawek. W tym okresie działalność Spółki była stopniowo wygaszana. Za 2011 r. Spółka nie osiągnęła żadnego dochodu.

M. Z. nie wykonywał żadnych czynności przy prowadzeniu działalności Spółki cywilnej, nie osiągnął żadnego dochodu z działalności tej Spółki. Wszystkimi czynnościami związanymi z działalnością Spółki cywilnej zajmował się jego ojciec I. Z. oraz biuro rachunkowe.

M. Z. zgłosił się do ubezpieczenia zdrowotnego od 20 kwietnia 2011 r. - deklaracja ZUS ZZA z kodem tytułu ubezpieczenia (...). Następnie w dniu 4 lipca 2011 r. wyrejestrował się z ubezpieczeń (deklaracja ZUS ZWUA) i od 4 lipca 2011 r. zgłosił się

do ubezpieczeń - deklaracja ZUS ZUA, z kodem tytułu ubezpieczenia (...). Wyrejestrowanie z ubezpieczeń nastąpiło od 16 grudnia 2011 r. (deklaracja ZUS ZWUA).

Biuro rachunkowe w maju 2011 r. dokonało w Urzędzie Skarbowym zgłoszenia aktualizacyjnego (NIP-2, NIP-D) w związku ze zmianą współników Spółki cywilnej Sklep (...).

M. Z. odbywał w spornym okresie aplikację adwokacką, a ponadto do 2 września 2011 r. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę.

W Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej M. Z. figurował w okresie od 26 kwietnia 2011 r. do 15 grudnia 2011 r. jako przedsiębiorca - M. Z. Sklep (...). Z dniem 3 września 2013 r. rozpoczął działalność gospodarczą - Kancelaria Adwokacka (...). Zgłosił się do ubezpieczeń od 3 września 2013 r. - deklaracja ZUS ZUA z kodem tytułu ubezpieczenia (...), a od 1 stycznia 2015 r. - z kodem (...).

M. Z. figuruje w rejestrze podatników jako osoba prowadząca działalność gospodarczą: od 20 kwietnia 2011 r. do 15 grudnia 2011 r. - forma opodatkowania - zasady ogólne, od 3 września 2013 r. - forma opodatkowania - podatek liniowy.

W zeznaniu podatkowym PIT-36 M. Z. wykazał uzyskane przychody i poniesioną stratę z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej w Spółce cywilnej Sklep (...).

Zgodnie z rozliczeniem podatku dochodowego za okres od kwietnia do grudnia 2011 r. M. Z. w Spółce cywilnej wykazał: przychody z działalności 169.414,40 zł i koszty działalności - 228.899,40 zł.

Powyższych ustaleń dokonał Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o akta ZUS, pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. z 14 grudnia 2017 r., deklaracje NIP-2 i NIP-D, deklaracje ZUS ZZA i ZUS ZWUA, wydruk rozliczenia podatku dochodowego oraz zeznania świadka I. Z.. Dodał, że powyższe okoliczności istocie pozostawały bezsporne.

Mając je na uwadze, Sąd Okręgowy stwierdził, że spór w rozpoznawanej sprawie sprowadzał się do oceny, czy M. Z., jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, był uprawniony do opłacania preferencyjnej składki na ubezpieczenia społeczne przewidzianej w art. 18a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 z późn. zm.).

Po wskazaniu dyspozycji art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Sąd Okręgowy stwierdził, że z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż ubezpieczony w okresie od 26 kwietnia 2011 r. do 15 grudnia 2011 r. prowadził działalność gospodarczą w formie Spółki cywilnej Sklep (...), był w tym okresie współnikiem Spółki cywilnej Sklep (...).

Okoliczność, że nie wykonywał w ramach działalności prowadzonej przez Spółkę żadnych czynności oraz nie osiągnął dochodu nie może skutkować uznaniem go za osobę, która nie prowadziła działalności gospodarczej. Prowadzenie działalności gospodarczej polega nie tylko na osiąganiu dochodów, ale również na uzyskiwaniu przychodów i ponoszeniu kosztów działalności. Spółka cywilna Sklep (...), mimo stopniowego wygaszania swojej działalności, prowadziła jednak w podanym okresie nadal dotychczasową działalność, polegającą na sprzedaży zabawek i z tytułu tej działalności były osiągane przychody oraz ponoszone koszty. Ubezpieczony wykazał te przychody i koszty, jak wynika z informacji Naczelnika Urzędu Skarbowego, w zeznaniu podatkowym za 2011 r. Ustalenie, że czynności w ramach działalności prowadzonej przez Spółkę cywilną będzie wykonywał wyłącznie jeden ze współników, jest tylko i wyłącznie powierzeniem prowadzenia spraw Spółki jednemu ze współników. Nie zmienia to natomiast faktu, że działalność w ramach Spółki cywilnej nadal jest prowadzona przez dwie osoby (przedsiębiorców) zgłoszonych do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, a osiągnany przychód jest przychodem współników z udziału w spółce, podobnie jak ponoszone koszty związane z działalnością Spółki. W sytuacji prowadzenia działalności gospodarczej przez spółkę cywilną, każdy z jej współników oblicza odrębnie dochód, lub też poniesioną stratę z udziału w spółce i każdy samodzielnie od tego dochodu oblicza należny podatek dochodowy (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 16 grudnia 2015 r., I SA/G1 526/15, Lex nr 1958361).

W związku z prowadzeniem działalności gospodarczej w okresie od 26 kwietnia do 15 grudnia 2011 r. ubezpieczony, z uwagi na treść art. 18a ust. 2 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nie jest uprawniony do opłacenia preferencyjnej składki na ubezpieczenia społeczne o której mowa w art. 18a ust. 1 tej ustawy. Powołane przepisy nie przewidują możliwości sumowania, do czasu osiągnięcia okresu 24 miesięcy, różnych kolejnych okresów prowadzenia działalności gospodarczej.

Treść cytowanego przepisu była już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego w uzasadnieniu wyroku tego Sądu z 2 lutego 2013 r., II UK 184/12 (Lex nr 1400092), gdzie między innymi stwierdzono, że „konstrukcja art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych charakteryzuje się tym, że uprawnienie to ograniczone jest:

1) ze względu na podmiot regulacji - obniżenie składki emerytalnej i rentowej dotyczy tylko osób prowadzących działalność gospodarczą w rozumieniu art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej, a zatem nie dotyczy osób prowadzących pozarolniczą działalność w rozumieniu art. 8 ust. 6 pkt 2-5 tej ustawy;

2) ze względu na czas obowiązywania - obniżenie składki obowiązuje tylko przez 24 miesiące wykonywania tej działalności;

3) ze względu na przedmiot regulacji - wykonywana działalność gospodarcza ma być „pierwszą w życiu”, za którą uznaje się też działalność podjętą, po co najmniej 5-letniej przerwie od ustania poprzedniej działalności gospodarczej.

Przedstawione przez Sąd Najwyższy stanowisko zostało też zaaprobowane w orzecznictwie sądów powszechnych - wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z 19 listopada 2014 r., III AUa 634/14, Legalis nr 1180215. Zasadność tego stanowiska potwierdza również cel wprowadzenia tej regulacji przez ustawodawcę (źródło: Sejm RP IV kadencji nr druku: 3684). Uzasadniając wprowadzenie powyższej regulacji wskazano bowiem, że zmiana art. 18 polegająca na dodaniu ust. 8j (początkowo zgodnie z projektem zmiana w zakresie preferencyjnych składek miała zostać zamieszczona w tym przepisie) przewiduje wprowadzenie preferencyjnych składek na ubezpieczenia społeczne dla osób, które po raz pierwszy podejmują działalność gospodarczą na własny rachunek.

W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe zatem było stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., że podstawa wymiaru składek dla odwołującego za sporny okres powinna zostać ustalona zgodnie z art. 18 ust. 8 i 9 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Na zakończenie Sąd Okręgowy podkreślił, że utrwalone jest w orzecznictwie stanowisko, iż w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie ma zastosowania art. 5 kc, zaś materialnoprawną podstawą żądań mogą być tylko przepisy prawa, a nie zasady współżycia społecznego. Do złagodzenia rygorów prawa ubezpieczeń społecznych nie stosuje się art. 5 kc. Przepisy z zakresu prawa ubezpieczeń społecznych mają charakter bezwzględnie obowiązujących przepisów prawa publicznego nie mogą być modyfikowane lub zastępowane przez zasady współżycia społecznego (np. wyrok Sądu Najwyższego z 4 kwietnia 2008 r., I UK 294/07, Lex nr 465971; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 23 listopada 2017 r., III AUa 705/17, Lex nr 2414649).

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł ubezpieczony osobiście, zarzucając naruszenie prawa materialnego, mianowicie:

1. art. 2, art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w okresie od 26 kwietnia 2011 r. do 15 grudnia 2011 r. ubezpieczony prowadził działalność gospodarczą,

2. art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędne przyjęcie, że w spornym okresie ubezpieczony podlega ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej,

3. art. 18a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez błędne uznanie, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek do opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w wysokości nie niższej niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę w zaskarżonym okresie,

4. art. 860 § 1 kc w zw. 865 § 1 kc przez ich zastosowanie, podczas gdy prawo ubezpieczeń społecznych stanowi odrębną gałąź prawa w stosunku do prawa cywilnego, a jego przepisy mają charakter przepisów prawa publicznego w których strony nie korzystają ze swoich praw podmiotowych regulowanym prawem prywatnym tj. m.in. ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks Cywilny (Dz.U. Nr 16, poz. 93).

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia przez uwzględnienie odwołania w całości tj. zmianę zaskarżonej decyzji oraz stwierdzenie, że ubezpieczony podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu oraz wypadkowemu w okresie:

od 3 września 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. i spełnia przesłanki do opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe w wysokości nie niższej niż 30% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę za ten okres oraz zasądzenie od ZUS na rzecz ubezpieczonego kosztów procesu za II instancję według norm przepisanych, ewentualnie, o „przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Na uzasadnienie podniósł, że aby doprecyzować okoliczności wstąpienia odwołującego się do spółki cywilnej należy dodać, iż powodem takiego stanu rzeczy były jedynie względy rodzinne związane z nieuleczalną chorobą matki. Mając świadomość powagi sytuacji została podjęta decyzja o zmianie udziałowca z T. Z. na M. Z.. Gdyby inaczej nie postąpiono, to zgodnie z kodeksem cywilnym spółka uległa by rozwiązaniu. „Na tamten czas” było to skrajnie niekorzystne gdyż obowiązywała wciąż umowa najmu z centrum handlowym (...), która miała ulec rozwiązaniu w połowie grudnia 2011 r. „Na tak przedstawioną sytuację przez I. Z. przystał ubezpieczony”. Zgodnie z ustaleniami poczynionymi przez nich odwołujący się nie miał być angażowany w prowadzenie działalności gospodarczej. I tak też się stało.

Powyżej przytoczone ustalenia faktyczne Sąd I instancji uznał za wiarygodne, spójne i logiczne w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. W kwestii podleganiu ubezpieczeniom społecznym wspólnika spółki cywilnej wypowiedział się już Sąd Najwyższy w wyroku z 26 marca 2008 r. sygn. akt I UK 251/07, zgodnie z którym: Podleganie ubezpieczeniom społecznym wspólnika spółki cywilnej zależy od osobistego prowadzenia w tej spółce pozarolniczej działalności gospodarczej. W swym uzasadnieniu Sąd Najwyższy stwierdził, iż faktycznie niewykonywanie działalności gospodarczej skutkuje brakiem podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu. Co więcej, Sąd Najwyższy wprost stwierdził, że samo uczestnictwo w spółce cywilnej nie stanowi podstawy do ubezpieczenia społecznego wspólnika niewykonyującego takiej działalności.

Sąd I instancji motywując swoje rozstrzygnięcie bazował na podmiotowości prawnej spółki cywilnej, której osiągnięcie celu gospodarczego (art. 860 § 1 kc) i funkcjonowanie (art. 865 § 1 kc) miałyby przesądzać o podleganiu wspólnika ubezpieczeniom, bez względu na to czy faktycznie prowadzi on działalność gospodarczą. Jednakże na tą okoliczność Sąd I instancji nie podaje podstawy prawnej natomiast z dokonanych ustaleń wyprowadza wniosek, iż ubezpieczony w okresie od 26 kwietnia 2011 r. do 16 grudnia 2011 r. nie wykonywał żadnych czynności w ramach działalności prowadzonej przez spółkę cywilną Sklep (...). Poszukiwanie podstawy do ubezpieczenia społecznego w samym statusie wspólnika mogłoby być uprawnione w odniesieniu do wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz do wspólników spółek osobowych (jawnej, komandytowej lub partnerskiej), jednak nie w odniesieniu do wspólnika spółki cywilnej. W ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych zachodzi wyraźne wydzielenie określonego kręgu wspólników jako podlegających ubezpieczeniom społecznym z uwagi na ich status w tych spółkach (art. 6

ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy) od innych osób prowadzących pozarolniczą działalność, do których należą wspólnicy spółek cywilnych prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej (art. 6 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy). Sam tylko wniosek wynikający z tego rozróżnienia podważa zasadność stawianej przez Sąd I instancji tezy, z tej zasadniczej przyczyny, że zgoda na ubezpieczenie społeczne wspólnika spółki cywilnej bez prowadzenia działalności gospodarczej pozostawałaby w wyraźnej sprzeczności z art. 8 ust. 6 pkt 1 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Jak trafnie argumentuje Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przytoczonego orzeczenia (...), spółka cywilna nie prowadzi działalności gospodarczej. Spółka cywilna jest tylko wewnętrznym stosunkiem zobowiązaniowym wspólników. Działalność gospodarczą mogą prowadzić tylko jej wspólnicy i z tego tytułu podlegają ubezpieczeniu. (...) spółki cywilnej staje się przedsiębiorcą, gdy podejmuje i wykonuje działalność gospodarczą, a nie dlatego, że przystępuje do spółki cywilnej. Ubezpieczeniom społecznym wspólnik podlega nie z racji uczestnictwa w spółce lecz samodzielnie skutkiem prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Zgodnie z ustawą o swobodzie działalności gospodarczej a dokładnie art. 4 ust. 2 za przedsiębiorców uznaje się wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Ustawodawca więc przyjął konstrukcję zgodnie z którą w zakresie powadzonej działalności gospodarczej spółka cywilna nie ma podmiotowości prawnej i nie prowadzi działalności gospodarczej, gdyż nie jest przedsiębiorcą, przedsiębiorcami mogą być tylko jej wspólnicy. Podmiotowo uporządkowano również to w ewidencji działalności gospodarczej, która jako przedsiębiorców ujmuje wspólników prowadzących działalność gospodarczą, natomiast poprzednie wpisy spółek cywilnych zostały z ewidencji wykreślone. Dla ustalenia ubezpieczenia społecznego ważne jest więc stwierdzenie, że wspólnik spółki cywilnej, który nie wykonuje działalności gospodarczej, nie jest przedsiębiorcą i nie ma podstawy do ubezpieczenia społecznego z braku takiej działalności (art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w związku z art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej).

Jak wykazał ubezpieczony, przez zawnioskowane a następnie przeprowadzone dowody, w okresie od 20 kwietnia 2011 r. do 16 grudnia 2011 r. nie wykonał on ani jednej czynności która miałby zostać uznana za dokonaną w ramach wykonywania działalności gospodarczej. Nawet same zgłoszenia do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych czy składanie deklaracji w Urzędzie Skarbowym były dokonywane bez jego wiedzy przez biuro rachunkowe. Natomiast sam fakt przystąpienia do spółki cywilnej na podstawie aneksów oraz wpis do CEiDG nie może zostać potraktowany jako faktyczne wykonywanie tej działalności. Odwołujący skrupulatnie oraz wiarygodnie wykazał jakie okoliczności leżały u podstaw przystąpienia do spółki, które jednak nie miały z założenia wiązać się z faktycznym prowadzeniem działalności gospodarczej a były podyktowane jedynie trudną sytuacją rodzinną.

Powyżej wskazane rozważania były przedmiotem oceny w judykaturze:

- wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 23 lipca 2014 r. III AUa 2326/13, zgodnie z którym: Ubezpieczenie społeczne wspólnika spółki cywilnej zależy od osobistego prowadzenia przez niego w tej spółce działalności gospodarczej. Uznać należy; że wspólnik spółki cywilnej prowadzący działalność gospodarczą ma indywidualny tytuł do ubezpieczenia społecznego. Udokumentowana i usprawiedliwiona przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej uzasadnia zwolnienie przedsiębiorcy z obowiązku opłacania składek za okresy tych przerw oraz z podlegania ubezpieczeniu społecznemu;

- wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 24 stycznia 2017 r., III AUa 92/16, zgodnie z którym: Prowadzenie działalności gospodarczej o tyle stanowi tytuł podlegania ubezpieczeniom, o ile faktycznie ubezpieczony działalność tę wykonuje, choć stopień natężenia jego aktywności może być różny. Nie każda aktywność może być kwalifikowana jako działalność gospodarcza. Wprawdzie generowanie strat przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą (zamiast spodziewanych zysków), z uwagi na koszty działalności przewyższające dochód, nie przekreśla jej zarobkowego charakteru, ale inaczej należy ocenić sytuację, w której od początku wymiernym, stałym i założonym z góry kosztem, nieznajdującym pokrycia w przewidywanych zyskach, staje się opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości znacznie przekraczającej obowiązujące minimum. Takie multiplikowanie kosztów prowadzonej działalności nie jest przecież uzasadnione potrzebą inwestowania w podjęte przedsięwzięcie celem jego perspektywicznego rozwoju.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja jest bezzasadna.

Sąd Okręgowy przeprowadził prawidłowe postępowanie dowodowe, nie przekraczając granicy wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 kpc, dokonał właściwych ustaleń faktycznych oraz wywiódł z nich logiczne i znajdujące oparcie we właściwie wskazanych przepisach prawa materialnego wnioski. Nie budzą też wątpliwości Sądu Apelacyjnego: trafność rozstrzygnięcia i rozważania przedstawione na jego uzasadnienie, które w całości przyjmuje za swoje, bowiem

Sąd I instancji w sposób odpowiadający wymogom art. 328 § 2 kpc ustalił fakty oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, zatem Sąd Apelacyjny (zgodnie z ustalonym poglądem Sądu Najwyższego – por. np. wyrok z 22 lutego 2010 r., sygn. akt I UK 233/09, Lex nr 585720), zrezygnował z ich ponownego szczegółowego przytaczania w tej części uzasadnienia.

Także w ocenie Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie brak podstaw do przyjęcia, aby M. Z. w spornym okresie miał nie podlegać obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jako osoba prowadząca działalność gospodarczą w spółce cywilnej.

Jak stanowi art. 860 § 1 kc, przez umowę spółki wspólnicy zobowiązują się dążyć do osiągnięcia wspólnego celu gospodarczego przez działanie w sposób oznaczony, w szczególności przez wniesienie wkładów.

Całkowicie aprobując przywołany w apelacji pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 26 marca 2008 r. sygn. akt I UK 251/07 (OSNP Nr 13-14 z 2009 r. poz.179), iż podleganie ubezpieczeniom społecznym wspólnika spółki cywilnej zależy od osobistego prowadzenia w tej spółce pozarolniczej działalności gospodarczej a nadto, że samo uczestnictwo w spółce cywilnej nie stanowi podstawy do ubezpieczenia społecznego wspólnika niewykonywającego takiej działalności, stwierdzić należy, że bezsporne okoliczności faktyczne nie zezwalają na ustalenia zgodne z oczekiwaniami skarżącego. Przede wszystkim poza sporem pozostaje, że M. Z. rozliczając podatek dochodowy za okres od kwietnia do grudnia 2011 r. w Spółce cywilnej wykazał osiągnięte w spółce cywilnej: przychody z działalności w kwocie 169.414,40 zł i poniesione koszty owej działalności - 228.899,40 zł. Nie powinno zatem ulegać wątpliwości, że koszty prowadzenia działalności gospodarczej (przewyższające zresztą osiągnięte przychody), jednoznacznie wskazują na aktywność ubezpieczonego w spółce cywilnej, do czego wszak zobowiązał się (art. 860 § 1 kc) przystępując do spółki.

Jeszcze raz sięgając do poglądów orzecznictwa powołanych w apelacji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 24 stycznia 2017 r., sygn. akt III AUa 92/16, LEX nr 2278246) stwierdzić trzeba, że i ten pogląd nie wspomaga twierdzeń skarżącego. Oczywiście, nie każda aktywność może być kwalifikowana jako działalność gospodarcza. Wprawdzie generowanie strat przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą (zamiast spodziewanych zysków), z uwagi na koszty działalności przewyższające dochód, nie przekreśla jej zarobkowego charakteru. Natomiast w stanie faktycznym niniejszej sprawy nie mamy do czynienia z kwestią rozstrzyganą przez Sąd Apelacyjny w Łodzi, w której wymiernym, stałym i założonym z góry kosztem, nieznajdującym pokrycia w przewidywanych zyskach, było opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości znacznie przekraczającej obowiązujące minimum. Jednak również w ocenie cytowanego wyroku, nawet generowanie strat przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą (zamiast spodziewanych zysków), z uwagi na koszty działalności przewyższające dochód, nie przekreśla jej zarobkowego charakteru.

Podzielić także należy pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 23 lipca 2014 r. (sygn. akt III AUa 2326/13, LEX nr 1500750), iż ubezpieczenie społeczne wspólnika spółki cywilnej zależy od osobistego prowadzenia przez niego w tej spółce działalności gospodarczej. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Apelacyjny w Gdańsku dodał, iż uznać należy, że wspólnik spółki cywilnej prowadzący działalność gospodarczą ma indywidualny tytuł do ubezpieczenia społecznego; udokumentowana i usprawiedliwiona przerwa w prowadzeniu działalności gospodarczej uzasadnia zwolnienie przedsiębiorcy z obowiązku opłacania składek za okresy tych przerw oraz z podlegania ubezpieczeniu społecznemu. Lecz stan faktyczny owej sprawy dotyczył oceny przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej, a z takimi okolicznościami nie mamy do czynienia w sprawie niniejszej.

Nie zachodzą zatem zarzucane apelacją naruszenia art.1, 2 i 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, ani też art. 18a tej ustawy.

Wreszcie, nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 860 § 1 kc w zw. 865 § 1 kc przez ich zastosowanie, podczas gdy prawo ubezpieczeń społecznych stanowi odrębną gałąź prawa w stosunku do prawa cywilnego, a jego przepisy mają charakter przepisów prawa publicznego w których strony nie korzystają ze swoich praw podmiotowych regulowanym prawem prywatnym tj. m.in. Kodeks cywilny.

Pozostaje faktem, że prawo ubezpieczeń społecznych nie należy do szeroko pojętego prawa cywilnego. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych oznacza to w szczególności, że nie można się w nich powoływać na zasady współżycia społecznego, na klauzule generalne regulujące zakaz nadużycia prawa podmiotowego.

Niezależnie od powyższego, za ustalony należy uznać pogląd Sądu Najwyższego (wyrażony na gruncie sporów co do uznawania umów o dzieło, za umowy, do których należy stosować przepisy o zleceniu), iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych, który stwierdza podleganie ubezpieczeniu społecznemu, może - bez względu na nazwę umowy i jej postanowienia wskazujące na charakter stosunku prawnego, którym strony zamierzały się poddać - ustalić rzeczywisty jego charakter i istniejący tytuł ubezpieczenia – por. wyroki z:

13 stycznia 2016 r., sygn. akt III UK 53/15, LEX nr 1984624, 10 lipca 2014 r., sygn. akt

II UK 454/13, LEX nr 1495840). Jak stanowi art. 83 ust. 1 pkt 1, 1a i 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzje w zakresie indywidualnych spraw dotyczących w szczególności: zgłaszania do ubezpieczeń społecznych; ustalania płatnika składek; czy też przebiegu ubezpieczeń.

Skoro nie zachodziły zarzucane apelacją naruszenia prawa materialnego, po myśli art. 385 kpc orzeczono, jak w sentencji.

/-/ SSA T.Szweda /-/ SSA W.Nowakowski /-/ SSA A.Kolonko

Sędzia Przewodniczący Sędzia

ek